

חוויה מרנינה, מצחיקה ומעשירה

תמר שבק, כתבת ידיעות אחרונות בצרפת

תמר שבק עם יונתן כרמון

ברנט התחיל את הקריירה בצרפת. ועוד הרבה סיפורים שלא אחזור עליהם כאן, מפאת חוק הסמקת הציבור. בניגוד להרבה אחרים, אצל יונתן כל הסיפורים היו נכונים. הוא לא התרגש מאף אחד. יונתן פגש את גדולי האמנים בישראל ובעולם, במשך עשרות שנים. מעולם לא שפט, אך שום דבר לא חמק מעיניו היפהפיות. הוא היה מלך אמיתי. כולם סבבו אותו. הכריזמה שלו גלשה ומילאה בתים, אולמות, ערים ולבבות. הוא אף פעם לא עשה בה שימוש רע. הוא הביא כל כך הרבה אור ובטחון לסובבים אותו. בנחישות, בהקפדה, בעיקר בסטודיו, אבל כולם ידעו, בכל מקום, שהוא שם כדי לבנות, לא להרוס.

אושרו של **שוקי ספקטור**, בן זוגו, אהבת חייו, היה הדבר החשוב ביותר בעיניו. לשהות במחיצתו הייתה חוויה מרנינה, מצחיקה ומעשירה.

יונתן נהנה לשוטט בנחת ברחובות פריז ולשאוף מכל משב רוח הנושא על כנפיו את ההיסטוריה של העיר. בעיקר אהב את האוושה החמקמקה של ההשראה האמנותית הפריזאית, שכל כך קשה לצוד ולקבע במילים. הוא ידע בדיוק איפה ומתי לחכות שתעבור. ואז פשוט להתמוגג ממנה. לא לנסות לנכס או לקבע. פשוט לנשום.

על תרומתו לתרבות הישראלית יספרו אחרים. אני פשוט אהבתי את האיש ומרגישה כבוד וענווה על כך שהייתה לי את ההזדמנות לבלות עימו המון רגעים נפלאים. אני כבר מתגעגעת אליו, ביחד עם עוד אלפי אנשים. כל אחד והיונתן שלו. בכל פעם שאחלוף מול הכיכר, אפריח נשיקה לעצים. הם כבר יעבירו הלאה.

רונתן כרמון לא היה רק יחיד ומיוחד. יונתן היה אדם נדיר. יפה מבפנים ויפה מבחוץ, עם הומור נפלא ומבט משועשע על החיים. חיוך של מישהו שכבר ראה כמעט הכל והוא ראה כמעט הכל. החל במלחמה, בקיבוץ, בעליה כילד בודד ארצה, דרך הריקוד הקלאסי וריקודי העם ועד ברודוויי, התכנית של **אד סאליבן**, תיאטרון אולימפיה בפריז, מסעות להקת כרמון ברחבי העולם ופסטיבל כרמיאל.

אלפים עברו בלהקות שלו, מאות חייבים לו את הקריירה שלהם, לא רק בתחום האומנות. את מה שהוא תרם לתדמיתה של מדינת ישראל ולתחום ריקודי העם בארץ ולמחול בכלל, קשה לאמוד. כל ריקוד וריקוד-עם בישראל, נושא את חותמו. ההשפעה שלו עצומה על כל מרקיד וגם על כוריאוגרפים מודרניים, גם אם לא כולם מודעים לכך.

תמיד אתרגש מהאושר על פניהם של אלה שרוקדים את הכוריאוגרפיות שלו. הם הם העדות לשמחה שהעניק לכל כך הרבה אנשים, על הבמה ובקהל.

יונתן היה חברי הטוב. ישבנו באותו בית קפה בפריז כמעט בכל שבוע, הסתכלנו על העצים שהחליפו צבעים בכיכר ממול, מעונה לעונה. הוא היה מצביע על הירוק המיוחד של העלה הזו והפרח הזו. את הרגישות האסתטית שלו כולם מכירים מהתלבטושות והתמונות שיצר על הבמה. אותה רגישות שגם בחיים הייתה חדה ומרגשת.

יונתן היה מרותק מתיאטרון החיים ברחוב: פעוטים השועטים קדימה ולפתע נבהלים ופונים לחפש את ההורים, זקנים עם כובעים מוזרים, שהזכירו לו מכרים ותיקים, צעירים עם יציבה מיוחדת... לפעמים היה מדמיון את סיפור חייהם. השראה לא חסרה לו. ספריית הטיפוסים שניקרו בדרכו הארוכה הייתה גדולה מהחיים.

במהלך השיחה, במבט ממזרי, היה מספר לי איך פגש את **ג'ק ניקולסון** עם קוף על הכתף, לפני שזה הפך לכוכב, או איך טרק ל**נוראייב** את הדלת בפרצוף, או איך **מייק**

בעיקר אהב את האוושה החמקמקה של ההשראה האמנותית הפריזאית, שכל כך קשה לצוד ולקבע במילים.